

Hornbæk i december 2017.

Kære medlemmer og støttemedlemmer af Frederiksborg Valgmenighed!

Vi er i december måned. Adventstiden er begyndt. Det er den tid, hvor vi forbereder julen. Der er noget i denne tid og højtid, der rækker ud til alle mennesker. Men det er dog sådan, at jul og julefejring har sin særlige betydning og sit indhold fra kristendommen. Vi mindes og fejrer Jesu fødsel.

Det begynder med en helt almindelig begivenhed. Der er en mor, der føder sit barn. Men straks efter sker der noget helt ualmindeligt. Der er en flok hyrder i nærheden, der helt uventet erfarer en anden virkelighed end den kendte. Nattehimlen åbner sig. De ser en engel. De bliver belyst og fyldt af Guds eget lys. Englen taler til dem. Med ét ser de et utal af engle, og de hører dem synge. Et syn. Et budskab. Himmelske toner.

Det er vigtigt, at vi lægger mærke til, at det hele begynder netop på denne måde. Hyrderne ser og hører noget vældigt og overvældende smukt. Det er så vældigt, at de først bliver grebet af frygt. Men det er også så ubegribelig smukt, at de ikke kan glemme det. De må fortælle om det, da de træder ind hos det nyfødte barn og dets forældre i Betlehem.

Sådan sker det igen og igen. Vi kan bare tænke på de tre apostle, der ser Jesus i lysende og forklaret skikkelse på et bjerg. Vi kan tænke på deres møder med den Opstandne. Og vi kan tænke på Paulus, der på vejen til Damaskus bliver blændet og slået til jorden af himmelsk lys. Først den overjordiske skønhed og klarhed. Så ordene, der må siges og forkyndes. Så livet, der må leves med det alt sammen gemt, men også virksomt i tanke, sind og hjerte. Vi læser jo om Maria, at det, hyrderne fortalte, gemte hun i sit hjerte og grundede over det.

Den store russiske forfatter Dostojevskij udsendte i 1868 romanen *Idioten*. Han havde stillet sig selv en på det nærmeste umulig opgave. Han ville skildre det slet og ret gode menneske. Han så for sig den positive skønhed i et menneskes skikkelse. Samtidig siger Dostojevskij i et brev, at for ham er Kristus ”den eneste uendelig skønne skikkelse,” og at hans blotte eksistens er et under. Det er åbenbart dette, der har tilskyndet Dostojevskij ved skildringen af sin hovedperson fyrst Mysjkin – selvom der jo kun kan være tale om en tilnærmelse.

I romanen siger fyrst Mysjkin: ”Skønheden skal frelse verden.” Det er gådefulde ord, der ikke forklares nærmere, men vi kan tænke os, at det netop er ”den eneste uendelig skønne skikkelse,” der tænkes på. Det er det himmelske mysterium, som blev åbenbaret for mennesker på jorden, først for hyrderne og siden for andre.

I tiden før jul og i juledagene er vi omgivet af lys og pynt og udsmykninger, og meget af det synes vi måske nok er lige lovlig sukkersødt og overfladisk. Det er som bekendt ikke alt, hvad der glimrer, der er af guld. Men vi skal alligevel huske, at bag alle lysene og pynten og glimmeret kan vi ane en skønhed, som er større, end vi kan fatte, og en glæde, som ingen kan tage fra os. Til syvende og sidst kan det meget vel være sandt, at ”skønheden skal frelse verden.”

Vi mennesker lever et udsat liv. Vi er udsatte for livets og fællesskabets godhed, men også for meningsløsheden. Hver dag er en ufortjent gave. Men vi er også skrøbelige og sårbare. I virkeligheden kan det alt sammen føres tilbage til det, Grundtvig engang sagde: ”Min modsætning er liv og død.”

Julen er og bliver livets fest, det liv, vi ikke er ene om, men som vi er sammen om. Den levende Gud sendte sin Søn som livsfyrste og livgiver til verden. Han blev forfulgt fra første færd. Han delte vores sårbarhed med os. Men han vandt til sidst over alle onde og ødelæggende magter.

Jeg er utrolig taknemmelig for, at jeg i en del af det år, der er gået, og et stykke ind i den tid, der kommer, har fået lov at forkynde det budskab for jer. Jeg ser frem til gudstjenester og til fællesskab ved oplysende og oplivende møder.

Jeg ønsker jer alle sammen alt muligt godt og glædeligt i juledagene og i det nye år.

Jan Ulrik Dyrkjøb